

PISMO

I VO BRNČIČ

*Ne glej me s temi resnimi, otožnimi očmi
kot bi nenadoma postal ti ves neznan in tuj,
ker več ne morem biti, kar sem bil nekdanje dni.
Po tem, kar je minilo, me nikar ne izprašuj:
spomini so ko grob, odkoder več vrnitve ni.*

*In ne očitaj mi, te prosim, da mi vedri smeh
na licu je oledenel ko list na veji vel
— mladostni smeh, ki bil je po vseh najinih poteh
ko plamen jutra mladega razsut in je drhtel
nenehno nama zlat v očeh, na ustnah in dlaneh.*

*Vse si mi darovala, vse, kar kdaj srce moža
izsanjati lepoto in srečo je moglo nedosežnih;
vse več ko žena — drug si najzvestejši mi bilá
in kakor na teh tvojih toplih, voljnih prsih nežnih,
tako nikjer še nisem bil in več ne bom doma.*

*Kot reka, ki nebo zrcali sredi sončnih trat,
bila si čista, ko sem vdano sebe ti položil
v naročje mehko: neobdelan kamen, trd, oglat
v ljubezni tvoje tihi strugi sem se zaokrožil
in vse bolj tvoj sem vse bolj svoj postajal in bogat.*

*Vse, vse me je ljubilo — ti, življenje in ljudje —
in jaz, ko bor vrh gôre raven, sem le zagoreti
si želel v zmagoviti zarji jutrišnjega dne;
— a zdaj, zdaj mi je v tej nesrečni zemlji in prekleti
ljubezen slednja zgolj še črna rana skozi srce.*

*Zakaj kjer kruha vreden ni ne doma, kdor z vestjo
se vsak dan znova ko vlačuga ni voljan prodati,
izgnancu, ki se mu nobene duri ne odpro,
težko je v duši rahlo luč radosti varovati
in mu brez nje živeti je še stokrat bolj težko.*

*Tako stojim, dolžnik, pred tabo ves ubog in nem:
kako naj se napotiva v prihodnje dni viharne,*

*še sam ne vem, ko ti ne more dati moj objem
ne gorkega ognjišča ne domače strehe varne
in ti še materinske sreče nuditi ne smem.*

*A v meni vendar še gori ta neutešni glad
za molkom gozda, bleskom zvezd in za neba sinjino,
še, še brezumno ljubim ženskih ust omamni sad,
še verujem, da že dogledali smo globočino
človeške bede in da zemlja pluje že v spomlad.*

*Najdražja, glej: ta sen in up, to svojo čisto strast —
vse, vse ti dajem, kar najdražjega srce mi hrani.
Ob strani stoj mi, da na dan usodni, ko propast
za novo rast preorje kakor plug ta svet razklani,
ne obležim ko mrtvo zrno sredi plodnih brazd.*

V DVOMIH

IGO GRUDEN

*Mordà je to, kar gledam v tebi,
samó podoba mojih sanj,
življenja, ki ga nosim v sebi
in v tebi zdaj verujem vanj,
da razočaran od spoznanj
izgubil vere vase ne bi?*

*Če v tebi res le sebe ljubim,
kaj je ljubezni vsa skrivnost,
ta večni strah, da te izgubim,
in želja, da vsegà bom prost,
ob misli tej srcá bridkost,
grenká sladkost, ko te poljubim?*

*Zakaj te venomer vprašujem,
čigava si, in ti molčiš?
Ko da živiš nekje na tujem,
vsa daljna včasí se mi zdiš:
mordà na bregu le stojiš,
ko mimo tebe v noč potujem.*